

Twenne mycket wackra

S i s t e r,

Den Första:

Du min wän och tåckaste
Glicka, &c.

Den Andra:

När Sommaren nalkas och
Söken han &c.

Författad af Jöns Skjött,
Jägare i Helsingeland.

Wigge kunna sjungas under sina egna be-
hageliga Melodier.

Calmar, tryckte år 1809.



I.

Du min vän och tåfaste Flicka,
som jag beständigt älskat har, Din af-
seds själ den skall jag dricka om du
mig i ditt hjerta har.

2. Jag älskar dig och ingen annan,
Så länge blodet har sitt lopp, Och
lefwa stolorn wi tillsammans, Till dö-
den skiljer själ från kropp.

3. Se på det haf som häftigt su-
sar, der söker jag mitt tidsfördrif, I
bland de böljor som hårt bruser, der
vägar jag mitt unga lif.

4. Den som sitt brödd på sjön skall
röka, må ej sitt hjerta gifwa bort,
god Tobak bär en Sjöman röka, som
ledsna stunder göra kort.

5. Winden han blås och Wimvelen
swajar, om bord om bord wi måste
fort; men du min Flicke ja du mig
så hårt tvingar, när jag dig lämnar
uppå denna ort.

6. Men när jag afstedd från dig
tager, då blifwer jag först uti den tro,
att du mig will i handen taga, och
följa med mig ner till bron.

7. Der ser du mig på däckets sprin-
ga, sen ser du mig ej mera här; Jag
tror din ögon skola rinna om du mig
i ditt hjerta bär.

8. Der ser du mig i tågen klifwa,
och Ankaret det windas upp; Jag be-
der du will bli mig trogen: nu hyssom
segeln upp i topp.

9. Men när som jag Utrikes lan-
dar, fäst ej då dig wid någon ann,

ditt hjerta du ej från mig wänder, i
fanning så blir jag din man.

10. Nej gif nu mig ditt hela hjer-
ta som du feet utaf din mor, då lider
jag alsingen smärta, Då ingen falsk-
het hos dig bor.

11. Tag hjertat mitt gif mig ditt
äter, hweim kan tills sjös allena gå,
och om du mig det äfwen låter, för-
nödjer far jag härifrån.

12. Men hör i Sjömans gåfver
tjåcka, friskt mod i eders hjertan all,
och låt intet Sveriges flickor tåcka be-
draga er, att göra fall.

13. Ty de så sött med munnen myn-
ser, och älskas af en trogen trål, den
ena med den andra fnyser till des det
slutligen blir farväl.

14. Nu har jag i mitt sinne beslu-
tit, att aldrig älska Flicke mer, ty
de har alla emot mig brutit att jag
dem alla på båten ger.

15. Ty ensam ro är största nöjet,

för den som borte wistas må, allting
han gör med muntert nöje, när man
uppå ren fot kan stå.

Den Andra:

Jöfens ljufliga Sommar-Sång.

I.

När Sommarens nalkas och Jöfen
han hörs tu tu, och Winterens wår,
kan på krogen ej spörs hu hu, när
Herden i stogen och Bonden wid plo-
gen och all ting med nöje man ser hur
det rörs Jöfen ropar tu tu, roligt
nog söta du.

2. Jag ser i min kammar en ro-
pande Jök, tu tu, jag ser huru Hön-
sen sig gömmer för Hök, hu, hu, jag
fattar min böda på Höfen att lösa,
det smäller helt säkert, det upror Jö-
fen ropar tu tu, troligt nog söta du.

3. Nu kommer Per Matson sen
Jöfen begynt, tu tu, han ser på sin
ång, sen om lijn är brunt, hu hu,
Han rovar på Drängen fort lag dig
ur fången Olle, ty Bonden han är
intet sen, Jöfen rovar tu tu, roligt
nog söta du.

4. Små barnen wid wägen de gräf-
wer i sand, tu tu, Fiskaren sitter och
metar wid strand, nu nu, och Haren
han kullar bland smårrån och buskar,
man lär och man rånfar sin trädgård
ibland, Jöfen ropar tu tu, söta hör
intet du.

5. Den frågar och Gummian hwar
Jöfen han hörs, tu tu, om lyckan der-
af eller olyckan svörs, nu nu, hon sa-
lar om Jöfen och drömmar om Svö-
ken, och ryttet deraf emkring byaden
det svörs, Jöfen ropar tu tu, söta
hör intet du.

6. När Flickan i stogen får höra
hans röst, tu tu, hon frågar om Gäst-
man och om hon i Höst blir Brud,
wißt lärer man swara: Hvad månne

det wara? ty hjertat det vickar uti hen-
nes bröst, Jöken ropar fu fu, roligt
nu söta du.

7. Nu slutar vår Jök till att ro-
pa i år, fu fu, jag hörde honom sista
gången i går, nu nu, han flyger till
Hogen till såden blir megen, han har
några torn uti fräwan sin qwar, Jö-
ken ropar fu fu, flög till Hogs söta du.

